

řejně přístupným a že obžalovaný vykázal P-ovou výhradně pro její národnost. Pro své přesvědčení v tomto směru uvádí soud řadu důvodů. Pokud se stížnost snaží dovoditi, že výrok obžalovaného nemá smyslu, jaký mu dává rozsudek, brojí rovněž nepřipustně proti formálně bezvadnému výkladu soudu, který zjišťuje, že obžalovaný svým výrokem popuzoval přítomné k odstranění Elfrídy P-ové ze sálu a ke společenskému bojkotu proti ní. K věcné námitce zmateční stížnosti uplatněné podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že vyloučení mladé dívky ze zábavy a její společenský bojkot nelze pokládati za nepřátelský čin ve smyslu Šu 14 čís. 4 zákona stačí podotknouti, že zákon rozumí nepřátelským činem každé jednání neb opomenutí, kterým se někomu působí újma, již by jinak neutrpěl, a že to nemusí býti vždy újma protiprávní, nýbrž že stačí i bojkot, vyloučení ze společnosti, výpověď z bytu atd. Z toho plyne, že první soud vyložil správně zákon, uznáv jednání, k němuž obžalovaný v souzeném případě popuzoval, za nepřátelský čin proti Elfrídě P-ové. Další věcná námitka, že výrok obžalovaného nelze podřaditi pod ustanovení Šu 14 čís. 4 zák. na ochr. rep. proto, že nebyl pronesen veřejně, před zástupem, ježto počet 5—6 lidí v osudném okamžiků přítomných u obžalovaného, nenaplnuje pojmu zástupu, není proveden po zákonu, poněvadž přechází mlčením rozhodné skutkové zjištění rozsudku, že kromě 5—6 osob stojících v bezprostřední blízkosti obžalovaného bylo tenkrát v jeho blízkosti ještě dalších asi 30 osob, které, po případě aspoň některé z nich, mohly slyšeti výrok, obžalovaným hlasitě pronesený. K námitce stěžovatelově, že neměl úmyslu, by jeho slova byla slyšena všeobecně, stačí říci, že po stránce subjektivní se ke skutkové podstatě podle čís. 4 Šu 14 zákona vyžaduje kromě úmyslného popuzování pouze vědomí pachatelovo, že pronáší výrok před zástupem, což tu rozsudek zřejmě předpokládá, shledávaje ve zjištěném jednání obžalovaného veškeré známky skutkové podstaty přechinu, jímž byl stěžovatel uznán vinným.

Čís. 2529.

Lesní hajný (na Moravě) požívá ochrany Šu 68 tr. zák., třebas neměl služebního šatu a odznaku, ví-li pachatel odjinud, že jest osobou k ochraně honitby ustanovenou.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1926, Zm II 280/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 20. dubna 1926, pokud jím byli oba stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák. a přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák. a obžalovaný Theofil D. mimo to zločinem těžkého poškození na těle podle Šu 155 a) tr. zák., jakož i přestupkem podle §§ 32, 36 zbroj. pat., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti namítají, že rozsudek jest ve výroku o zločinu podle Šu 155 písm. a) tr. zák. zmatečným podle Šu 281 čís. 10 tr. ř.,

protože lehké poškození hajného K-y na těle zakládá toliko přestupek podle §u 411 tr. zák. Podle ustanovení ministerského nařízení ze dne 2. ledna 1854, čís. 4 ř. zák. a zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. má lesní personál, konající službu, nositi předepsaný služební oděv, totiž zbraň a stejnokroj, kdežto svědek K. prý sám připouští, že neměl zbraně, a ani jinak není prý zjištěno, že měl na sobě předepsaný služební oděv a že byl skutečně ve službě. Námitka jest ve svém doslovu ohledně Arnošta D-e bezpředmětnou, protože tento stěžovatel v tomto směru nebyl vinným uznán, a ohledně Theofila D-e bezpodstatnou, jelikož rozsudek kvalifikaci úmyslného lehkého poškození K-y na těle neodvozuje ze skutečností, že jest přísežným hajným a že v době skutku vykonával službu, nýbrž ze skutečnosti, že se poranění stalo takovým nástrojem a takovým způsobem, se kterým obyčejně bývá spojeno nebezpečí života. Pravděpodobně chtějí stížnosti touto námitkou čeliti výroku o zločinu podle §u 81 tr. zák., jímž jsou oba obžalovaní v napadeném rozsudku uznáni vinnými. Námitka jest i v tomto směru pochybena. Zákon ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. stanoví sice v §u 2, že jest stráž ustanovenou k ochraně jednotlivých odvětví zemědělství pokládati za stráž veřejnou, jedná-li u výkonu své služby a má při tom služební oděv nebo služební odznak pro ni předepsaný, a že pak má práva v zákonech založená, která přísluší vrchnostenským osobám a civilním strážím. Než podle §u 8 nejsou tímto zákonem dotčeny platné předpisy o stráži, ustanovené k ochraně některých odvětví zemědělství. Takovým starším předpisem, zákonem čís. 84/72 nedotčeným a nezrušeným, jest ustanovení §u 3 min. nařízení ze dne 2. ledna 1854, čís. 4 ř. zák., že osoby pro službu ochrany lesů i honitby, nebo jen pro službu ochrany honitby, do přísahy vzaté jsou u výkonu honební služby veřejnou stráží a požívají i v této službě veškerých práv, která přísluší osobám vrchnostenským a civilním hlídkám v §u 68 tr. zák. označeným, a předpis §u 4 téhož nařízení, že osoby pro službu honební do přísahy vzaté mají, vykonávajíce svou službu, nositi . . předepsaný šat služební nebo . . . pokrývku na hlavě nebo pásku na rameně, by m o h l y b ý t i p o z n á n y a b y j i c h m o h l o b ý t i d b á n o j a k o v e ř e j n é s t r á ž e. U hajných k ochraně honitby ustanovených není tudíž nošení služebního oděvu nebo odznaku p o d m í n k o u z v ý š e n é o c h r a n y, nýbrž toliko z a b e z p e č e n í m, by jejich vrchnostenská povaha byla komukoli zjevna. Třebaže oděvu neb odznaku služebního nemají, jsou účastni zvýšené ochrany oproti každému, kdo odjinud ví, že jsou hajnými k ochraně honitby ustanovenými. Tento předpoklad, jakož i další, byť stížnostmi popřený předpoklad, že svědek K. konal v době, kdy se mu obžalovaní zprotivili, službu jako lesní hajný, jest zjištěn větami rozhodovacích důvodů, že K. obžalované dále pronásledoval, aby u výkonu své služby jako hajný pytláky zjistil, a že všichni obžalovaní byli si toho vědomi, že mají před sebou právě hajného K-u, jemuž revír, kde pytláčili, podléhá. Těmito zjištěními, jichž formální vadnost stížnosti ani netvrdí a z nichž oné pouhým tvrzením opaku neodstraní, jest právní předpoklad rozsudku, že hajný K. požíval v době, kdy se mu obžalovaní zprotivili, zvýšené ochrany §u 68 po případě §u 81 tr. zák., při

správném výkladu zákona opodstatněn. Stížnosti jsou podle toho bezdůvodny; byly proto zavrženy.

Čís. 2530.

»Zbraní« ve smyslu §u 83 II. tr. zák. jest každý předmět, který slouží k napadnutí a jímž lze ohroziti tělesnou bezpečnost.

Hůl jest považovati za zbraň, má-li ji pachatel ve chvíli vniknutí v ě d o m ě při sobě jako zbraň; nestačí, má-li ji ze zvyku a teprve po vniknutí se rozhodne jí použití.

Pro pojem »držby« nerozhodují ustanovení obecnoprávní, nýbrž záleží na skutečném poměru k nemovitosti.

Pokud okolnost, že jde o vniknutí do bytu, pachatelem napadenému výprosou poskytnutého a vypovězeného, vylučuje vědomí onoho o poškození držbě tohoto.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1926, Zm II 248/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 5. května 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek soudu první stolice jako zmatečný a věc vrátil soudu nalézacímu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného, jež dovolává se číselně důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř., věcně i důvodu podle čís. 4 §u 281 tr. ř., nelze s hlediska hmotněprávního zmatku podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. upříti oprávnění. S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňoval obhájce obžalovaného při veřejném roku, že nalézací soud vzal neprávem za prokázánu skutkovou podstatu žalovaného zločinu, vůbec nezjistiv, že si obžalovaný uvědomil, že nese hůl jako zbraň. Nejedná-li se o násilný vpád více pachatelů podle první věty §u 83 tr. zák., nýbrž toliko — jako v souzeném případě — o vniknutí jedné osoby do domu nebo příbytku jiného, žádá se ke skutkové podstatě zločinu podle §u 83 II. věta tr. zák. v objektivním směru kromě jiných tamže uvedených náležitostí, by pachatel byl opatřen zbraní. Výrazem zbraň nelze tu rozuměti zbraň podle všeobecného nazírání v úzkém slova smyslu, nýbrž zbraní je tu každý předmět, který slouží k napadnutí a jímž lze ohroziti bezpečnost tělesnou. I hůl dlužno vzhledem k tomu, že se hodí k útoku na člověka, bezpečnost jeho těla ohrožujícímu, považovati za zbraň, zejména tenkrát, když pachatel zamýšlí použití jí ku případnému útoku neb obraně. V subjektivním směru je ke skutkové podstatě zločinu podle II. věty §u 83 tr. zák. třeba, by pachatelův zlý úmysl byl spojen s představou všech podstatných znaků tohoto zločinu. K subjektivní skutkové podstatě tohoto zločinu se tudíž též vyžaduje, by pachatel ve chvíli vniknutí byl si toho v ě d o m,